

Outi Kallinen (puheenjohtajana 2010-): ”Tanssinopettajien lakon esiintuoma solidaarisuus ja me-henki lämmitti”

Faktaa: Erityisesti afrikkalaisen tanssin opettaja ja tanssija, koreografi, muusikko. Tehnyt myös mm. koreografiaa teatteriin ja runo-musiikkiesityksiin (Iris-ensemble). Perustanut mm. Wonuwali-ryhmän. ”Uran kohokohtia on aina ne hetket, kun on saanut tehtyä jonkun pitkään muhineen idean esityksenä ulos ja se on onnistunut hienosti tarkoitetulla tavalla tai vielä paremmin. Opettajana taas kohokohtia ovat koskettava palaute tai se, kun kuulee, että on vaikuttanut jonkun elämään.”

Outi Kallinen kertoo olleensa liiton jäsen 80-luvun puolesta välistä alkaen. ”Mutta en uskaltanut mennä silloin vielä vuosikokouksiinkaan. Jossain vaiheessa mietin, että pitäisikö aktivoitua, ja sille tielle jäin”, hän muistelee. Aktivoitumiseen kannusti se, että hän oli ollut pienestä pitäen vahvasti solidaarisuuden ja yhdenvertaisuuden kannalla. Kalliselle ei ollut itsestään selvää kutsua itseään tanssitaiteilijaksi. ”Kesti aika kauan ennen kuin uskalsin kutsua itseäni ammattilaiseksi, kun vielä olen tällaisen vähän marginaalisen lajin edustaja. Vaikka tein töitä alalla parikymppisestä asti, kesti pitkään ennen kuin tituleerasin itseäni tanssitaiteilijaksi”, hän kertoo.

Tanssitaiteen käsityksen laajentuminen on Kallisen mukaan vaikuttanut hänen omaankin identiteettiinsä: ”Jotta olisi ollut uskottava tanssitaiteilijana afrikkalaisen tanssi edustajana Suomessa joskus 80-luvulla... Se oli aika mahdotonta. Tanssitaiteen moninaistuminen on tuonut uskottavuutta omaankin tekemiseen ja myös rahoitusta”, hän miettii.

Kallinen toteaa, ettei ammattijärjestötyöstä tule koskaan tarpeeksi ”saavutuksia”: ”Haaste tuntuu olevan, että samat asiat nousevat aina uudestaan esiin. Nyt tietysti yksi erityisen hieno tanssialan yhteinen saavutus on Tanssin talo, jota liittokin on aikoinaan voimakkaasti ajanut. Ja vuonna 2012 tanssinopettajien lakon aiheuttama solidaarisuuden määrä ja me-henki lämmittivät kovasti.”

STST:ssä on vielä toistaiseksi nimestään huolimatta melko vähän sirkustaiteilijoita jäseninä. ”Toivoisimme lisää sirkusjäseniä. Voi olla, että sirkuslaisten vähäinen määrä johtuu siitä, että moni toimii yrittäjänä, eivätkä sirkuskoulutkaan ole vielä järjestäytyneet. Mutta olen kuitenkin ymmärtänyt, että järjestäytymishalukkuutta on. Koulut ovat kuitenkin kertoneet, että varat ovat niissä olleet vielä niin pienet, että järjestäytyminen on käytännössä ollut mahdotonta”, Kallinen kertoo. ”Nykyään varsinkin nuoret kokevat ammattiliitot aika epäsuosituiksi”, Kallinen vielä lisää pohtiessaan jäsenmäärän kasvun pysähtymisen syitä.

Kallinen suree, ettei taiteen asema yhteiskunnassamme ole tällä hetkellä korkealla: ”Henkisen sivistyksen itseisarvo on pienentynyt ja tarkoittaa myös sitä, että kulttuurin rahoitus on vaakalaudalla. Itse olen kyllä sitä mieltä, että taiteeseen pitäisi panostaa vähintään yhtä paljon kuin johonkin tienrakennukseen, että taiteella on yhtä suuri arvo yhteiskunnassa.” Muiksi haasteiksi ammattijärjestötyössään hän mainitsee liiton organisaatiomuutokset sekä Temen muutokset henkilökunnassa: ”Ne ovat hidastaneet työtä ja joissain asioissa on lähinnä vaan pärjätty. Oman ”liiton sihteerin” puuttuminen on iso asia, mutta toisaalta sitten koko toimisto on kokonaisuudessaan valtava apu jäsenistölle lakimiehineen ja tietotaitoineen. Tämä on niin pieni ala, että joukkovoima on tosi tärkeää. En tiedä, voisivatko jopa useammat taidealan järjestöt yhdistyä tulevaisuudessa juuri painoarvon kasvattamiseksi”, hän pohtii.

Kallinen toivoisi, että työnantajapuoli ymmärtäisi paremmin, etteivät työntekijät ole pelkästään kuluerä, vaan työntekijöistä huolta pitäminen nostaa sekä taiteellista että taloudellista arvoa. Hän on huolissaan myös koulutuksen kapenemisesta: ”Sen sijaan, että saataisiin lisää esimerkiksi sirkuskoulutusta, suljetaan toimivia taiteenalan koulutuslinjoja, joita on kehitetty pitkään. Ei tietysti tällaiselle alalle voi liikaakaan kouluttaa, mutta koulutuksen monipuolisuus ja alueellisuus olisi kyllä tärkeää. Miten on mahdollista, että Ruotsissa pystytään tähän, mutta ei meillä? Kyllä se on kysymys tahtotilasta.”

”Nyt näyttää siltä, että uudistukset tarkoittavat aina sitä, että resurssit pienenevät. Toivottavasti Vos-uudistuksessa ei käy näin.” Kallinen on iloinen kuitenkin siitä, että nykyään kentällä suhtaudutaan avoimesti ja arvostavasti eri lajeihin. Kenttä on myös laajentunut ja alkanut jalkautua yhä enemmän erilaisiin, näyttämöiden ulkopuolisiin, ympäristöihin. ”Me käytämme lyhennettä TSEY, ”Tanssi ja sirkus erilaisissa ympäristöissä”. Taiteilijoiden toimintamahdollisuudet ovat selvästi laajentuneet, vaikka rahoitus ei ole kasvanut samassa mitassa.” TSEY on ollut viime vuosina yksi STST:n työn painopistealueista, sillä ammattiyhdistys on halunnut kiinnittää huomiota ammatin laajentuneisiin työkuviin.